

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2017r

Sąd Rejonowy w Chełmnie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący SSR Sławomir Lewandowski

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Mazela

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Chełmnie

sprawy z powództwa W. H.

przeciwko M. i U. małżonkom M.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej

1/ Ustanawia rozdzielność majątkową między stronami U. M. i M. M. (3) znoszącą ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej stron wynikający z zawarcia przez nie małżeństwa przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w dniu 12 listopada 1983r zarejestrowanego pod numerem (...) - z dniem 14 grudnia 2016r.

2/ Zasądza od pozwanych M. i U. małżonków M. solidarnie na rzecz powoda W. H. kwotę 1209 zł / jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych / tytułem zwrotu kosztów procesu.

III RC 224/16 **Uzasadnienie**

Pełnomocnik powoda W. H. w pozwie z dnia 08 grudnia 2016 r. wniósł o ustanowienie rozdzielności majątkowej między M. M. (3) a U. M., pozostającymi w związku małżeńskim i o zasądzenie solidarnie od M. M. (3) i U. M. zwrotu kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania pozwu podniósł on, że nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 maja 2015 roku Sąd Okręgowy w Toruniu (VI GNc 151/15) nakazał zapłatę przez M. M. (3) na rzecz W. H. kwoty 185000 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kwoty 2313 zł. tytułem kosztów postępowania. M. M. (3) pozostaje w związku małżeńskim z U. M.. W. H. skierował w/w nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym do egzekucji do referatu Komornika Sądowej przy Sądzie Rejonowy w Chełmnie P. L.. W toku egzekucji, prowadzonej od maja 2016 roku Komornik łącznie wyegzekwował kwotę 19299,89 zł., które to środki zostały zarachowane na poczet zwrotu kosztów postępowania sądowego oraz odsetki. Aktualnie należność główna opiewa w dalszym ciągu na kwotę 185000 zł., a odsetki na kwotę 98934, 67 zł. Znamiennym – zdaniem pełnomocnika powoda - pozostaje, że dzienny wymiar odsetek (z uwzględnieniem opłaty egzekucyjnej oraz podatku VAT) wynosi 58,28 zł., co przy dokonywaniu potrąceń przez Komornika wyłącznie ze świadczenia z ZUS w kwocie 854,31 zł., oznacza, że M. M. (3) będzie pozostawał w coraz większym zadłużeniu wobec W. H., a taki stan rzeczy nie pozwala również na realną spłatę wierzyciela, a jedynie prowadzi do zwiększenia długu dłużnika. Na tle powyższych okoliczności, nie budzi zastrzeżenia stanowisko, iż zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków. Dopiero dokonanie podziału majątku wspólnego M. M. (3) i U. M., w którego skład wchodzi zabudowana nieruchomość, pozwoli – według pełnomocnika powoda - na realne zabezpieczenie interesów majątkowych powoda. Prowadzenie egzekucji do aktywów M. M. (3) nie jest miarodajne dla wykonania rzeczonożego orzeczenia, ponieważ kwoty uzyskiwane w jej ramach nie pozwalają na zmniejszenie łącznej wysokości odsetek w sprawie. (k. 2 - 3).

Pełnomocnik pozwanych M. M. (3) i U. M. w odpowiedzi na pozew z dnia 30 stycznia 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Pełnomocnik pozwanych w uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że jest prowadzone postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Toruniu, Wydział VI Gospodarczy z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt VI GNC 151/15, opatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 11 kwietnia 2016 r. Podczas trwania egzekucji została do tej pory wyegzekwowana kwota 19299,89 zł. W związku z tym ustanawianie rozdzielności majątkowej pomiędzy małżonkami jest bezzasadne, gdyż stan faktyczny nie uzasadnia uwzględnienia powództwa na podstawie art. 52 § 1a k. r. o. Według tego przepisu, ustanowienia rozdzielności majątkowej przez Sąd, może żądać także wierzyciel jednego z małżonków, jeżeli uprawdopodobni, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków. W tej sytuacji, zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym nie wymaga dokonania podziału majątku wspólnego, z uwagi na fakt, że prowadzone postępowanie egzekucyjne daje możliwość zaspokojenia roszczenia. Ustanowienie rozdzielności majątkowej nie gwarantuje realnego zabezpieczenia interesów majątkowych powoda. Prowadzenie egzekucji z aktywów M. M. (3) jest miarodajne dla spełnienia zobowiązania i kwoty uzyskiwane w jej ramach pozwalają na zmniejszenie łącznej wysokości zadłużenia. Pełnomocnik pozwanych podniósł również, że Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2012 r., II CSK 387/13, stwierdził, że należy dopuścić, w drodze wyjątku, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, możliwość zastosowania przewidzianej w art. 5 k. c. konstrukcji nadużycia prawa w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi na podstawie art. 52 § 1a k. r. o. w procesie przeciwko obojgu małżonkom ustanowienia między nimi rozdzielności majątkowej. Należy odwołać się do zasady ochrony rodziny i służebnych wobec tej zasady funkcji ustroju ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej oraz konieczności oceny dochodzenia uprawnienia przewidzianego w art. 52 § 1a k. r. o. w świetle zasad współżycia społecznego. Zgodnie z art. 5 k. c., uprawniony nie może wykonywać swojego prawa sprzecznie z zasadami współżycia społecznego. Przepis ten sprzeciwia się – zdaniem pełnomocnika pozwanych - uwzględnieniu powództwa, ponieważ U. M. nie uczestniczyła w działalności męża, z którą łączy się dochodzone od niego długi, pozostawała na jego utrzymaniu, zajmowała się domem. Trafnie zatem w orzecznictwie dopuszcza się wyjątkowo uwzględnienie winy małżonka - powoda oraz takich wartości, jak dobro rodziny oraz dobro pozwanego małżonka, w ramach oceny dochodzonego żądania z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, do których odsyła art. 5 k. c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., II CKN 78/01, "Izba Cywilna" 2004, nr 3, s. 36). Tym bardziej należy dopuścić, w drodze wyjątku, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, możliwość zastosowania przewidzianej w art. 5 k. c. konstrukcji nadużycia prawa w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi na podstawie art. 52 § 1a k. r. o. w sprawie przeciwko obojgu małżonkom ustanowienia między nimi rozdzielności majątkowej. Dodatkowo, według pełnomocnika pozwanych, należy zauważyć, że w wyroku z dnia 15 października 2013 r., III Ca 464/13, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu stwierdził, że instytucja z art. 52 § 1a k. r. o. - jako ingerująca w wolność i swobodę małżonków - powinna być stosowana z dużą ostrożnością, a zawarte w tym przepisie przesłanki należy interpretować ściśle, a nie rozszerzająco. W szczególności nie można dopuścić do sytuacji, w której powództwo zostanie wniesione nie w celu zaspokojenia należności wierzyciela, ale szykanowania małżonka bądź też małżonków. Z przepisu art. 52 § 1a k. r. o. wynika, że dla uwzględnienia wytoczonego przez wierzyciela powództwa o ustanowienie rozdzielności majątkowej konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek: wykazania istnienia stwierdzonej tytułem wykonawczym wierzytelności w stosunku do jednego z małżonków oraz uprawdopodobnienia, że zaspokojenie tej wierzytelności wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków. Niewątpliwie powód spełnił pierwszą z ww. przesłanek, przedkładając tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Toruniu, Wydział VI Gospodarczy z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt VI GNC 151/15, opatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 11 kwietnia 2016 r. Powód nie spełnił natomiast – zdaniem pełnomocnika pozwanych - drugiej z w/w przesłanek, t. j. nie uprawdopodobnił, że zaspokojenie przysługującej mu względem pozwanego M. M. (3) wierzytelności, wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków. (k. 20 - 23).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Pozwani U. M. i M. M. (3) są małżeństwem. Związek małżeński zawarli w 1983 r. i nie zawierali umowy majątkowej małżeńskiej, pozostając w ustroju ustawowej wspólności majątkowej. Pozwany M. M. (3) i pozwana U. M. początkowo

byli zatrudnieni w firmie (...), która była firmą prowadzoną przez powoda W. H.. Obowiązki pozwanego polegały na zbieraniu rat spłaty pożyczek udzielonych pożyczkobiorcom przez tą firmę, zaś pozwana zajmowała się w tej firmie porządkowaniem dokumentacji. Pozwany M. M. (3) w listopadzie 2011 r. rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej - pod firmą (...) - polegającej na udzielaniu pożyczek. Z firmą tą współpracował powód W. H., który dostarczał jej środków finansowych na prowadzenie przez nią działalności, t. j. na udzielanie przez nią pożyczek, oraz odbierał od niej kwoty uzyskane z tytułu spłat rat udzielonych przez tą firmę pożyczek. Dochodem firmy (...) – zgodnie z ustaleniami między powodem i pozwanym M. M. (3) - była prowizja, jaką uzyskiwała ona z tytułu udzielanych i spłacanych pożyczek, która miesięcznie miała wynosić około 3000 zł. i miała być pobierana przez pozwanego z pieniędzy pobranych z tytułu spłat pożyczek. Pozwana nie pracowała zarobkowo w okresie prowadzenia przez pozwanego firmy (...) i dochód uzyskiwany przez pozwanego z tytułu prowadzenia w/w firmy był w tym okresie głównym źródłem utrzymania obojga pozwanych. Firma (...) była faktycznie prowadzona do marca 2015 r., kiedy to pozwany doznał udaru, zaś formalna likwidacja tej firmy nastąpiła w październiku 2017 r. Pozwany M. M. (3) dysponował dwoma telefonami komórkowymi z numerami będącymi numerami infolinii firm (...) i (...), zaś gdy pozwany wyjeżdżał to zostawiał pozwanej U. M. telefon z numerem infolinii firmy (...), na który to numer dzwonili przedstawiciele tej firmy, którzy udzielali pożyczek i wówczas pozwana albo informowała dzwoniące osoby, żeby telefonowały na numer telefoniczny infolinii firmy (...) lub, aby zadzwonili później. Zdarzały się również przypadki, że pozwana przekazywała telefonicznie pozwanemu informacje o osobach chcących zaciągnąć pożyczkę, pozwany podejmował decyzje co do udzielenia pożyczki danej osobie, przekazywał ją również telefonicznie pozwanej, która z kolei przekazywała ją dzwoniącej osobie, ubiegającej się o pożyczkę. Pozwana U. M. pomagała również swojemu mężowi obsługując komputer firmowy, w tym n. p. wysyłając wiadomości e-mail dotyczące prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej.

(dowód: zeznania świadków: K. M. – k. 72 – 73 i H.

S. – k. 77 – 78, zeznania powoda W. H. – k. 82 – 83

i zeznania pozwanej U. M. – k. 88 – 89)

Jedynym majątkiem pozwanych o większej wartości jest zabudowana budynkiem jednorodzinny nieruchomości, położona w B., na której pozwani zamieszkują. Dochodem pozwanego M. M. (3) jest renta w wysokości około 2800 zł. miesięcznie netto, zaś dochód pozwanej U. M. to emerytura w wysokości około 1400 zł. miesięcznie netto.

(dowód: zeznania pozwanej U. M. – k. 88 – 89)

Sąd Okręgowy w Toruniu prawomocnym nakazem zapłaty, wydanym w dniu 29 maja 2015 r. w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygnaturze VI GNc 151/15, nakazał pozwanemu M. M. (3), aby zapłacił powodowi W. H. kwotę 185000 zł. z umownymi odsetkami w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne od dnia 01 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2313 zł. tytułem kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tym czasie zarzuty. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 21 listopada 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze VI GCo 77/16, została nadana klauzula wykonalności w/w nakazowi zapłaty przeciwko małżonce dłużnika U. M., z ograniczeniem jej odpowiedzialności do przedsiębiorstwa wchodzącego w skład majątku wspólnego małżonków U. M. i M. M. (3), prowadzonego pod firmą (...).

(dowód: nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu Rejonowego z dnia

29 maja 2015 r., wydany w sprawie o sygnaturze VI GNc 151/15

- k. 5, postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 21 listopada

2016 r., wydane w sprawie o sygnaturze VI GCo 77/16 – k. 6 - 7)

Na podstawie w/w nakazu zapłaty zostało na wniosek powoda W. H. wszczęte przeciwko pozwanemu M. M. (3) postępowanie egzekucyjne, które prowadzi komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. pod sygnaturą

Km 207/16, w którym to postępowaniu - na poczet należności objętych w/w nakazem zapłaty – została w okresie od 09 maja 2016 r. do 06 grudnia 2016 r. wyegzekwowana łączna kwota 19299,89 zł., z czego kwota 69,17 zł. została zarachowana na poczet zwrotu opłaty stałej za poszukiwanie majątku, 15,68 zł. na poczet zwrotu podatku VAT od opłaty stałej za poszukiwanie majątku, 3600 zł. na poczet kosztów zastępstwa adwokackiego w egzekucji, 2313 zł. na poczet zwrotu kosztów procesu i kwota 13302,04 zł. na poczet odsetek. Na dzień 06 grudnia 2016 r. zaległość w sprawie egzekucyjnej wynosiła: 185000 zł. należności głównej i 98934,67 zł. z tytułu odsetek. W dalszym okresie, t. j. od dnia 07 grudnia 2016 r. do dnia 04 października 2017 r., w toku tego postępowania egzekucyjnego wyegzekwowane zostały dalsze kwoty o łącznej wysokości (za ten okres) 10784,38 zł. Na dzień 04 października 2017 r. zaległość w w/w sprawie egzekucyjnej wynosiła: 185000 zł. należności głównej i 103457,14 zł. z tytułu odsetek. Egzekucja ta jest prowadzona ze świadczenia ZUS dłużnika i jego rachunku bankowego w (...) oraz została skierowana do wierzytelności dłużnika z tytułu nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2016 i lata następne oraz nadpłaty podatku VAT. Odsetki za każdy dzień zwłoki z zapłatą należności głównej to kwota 50,68 zł. dziennie

(dowód: zaświadczenie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w

C. P. L. o dokonanych wpłatach w sprawie

o sygnaturze Km 207/16 – k. 8 - 9, 28 – 29, zajęcie wierzytelności

- k. 27, pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w

C. P. L. z dnia 04 października 2017 r. – k. 85)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków K. M. (k. 72 – 73) i H. S. (k. 77 – 78), którym dał wiarę, ponieważ są logiczne, spójne oraz wzajemnie się pokrywają i uzupełniają. Sąd uznał również – we fragmentach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy - to jest w zakresie czynności, jakie w firmie (...) wykonywała pozwana U. M., oraz w zakresie stanu dochodowego i majątkowego pozwanych, za wiarygodne zeznania powoda W. H. (k. 82 – 83) i zeznania pozwanej U. M. (k. 88 – 89), ponieważ są one logiczne, spójne i zgodne z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków K. M. i H. S..

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego sprawy również na treści złożonych przez pełnomocników stron do akt sprawy dokumentów, takich jak: nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu Rejonowego z dnia 29 maja 2015 r., wydany w sprawie o sygnaturze VI GNc 151/15 (k. 5), postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 21 listopada 2016 r., wydane w sprawie o sygnaturze VI GCo 77/16 (k. 6 - 7), zaświadczenie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. o dokonanych wpłatach w sprawie o sygnaturze Km 207/16 (k. 8 – 9 i 28 – 29), zajęcie wierzytelności (k. 27) i pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. z dnia 04 października 2017 r. (k. 85), które – ze względu na nie kwestionowanie ich przez strony – uznał za wiarygodne.

Zgodnie z art. 52 § 1a k. r. o., ustanowienia przez sąd rozdzielności majątkowej może żądać także wierzyciel jednego z małżonków, jeżeli uprawdopodobni, że zaspokojenie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wymaga dokonania podziału majątku wspólnego małżonków.

W niniejszym postępowaniu zostało wykazane, że powód W. H. posiada wobec pozwanego M. M. (3) wierzytelność stwierdzoną tytułem wykonawczym, będącym prawomocnym nakazem zapłaty, wydanym przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 29 maja 2015 r. w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygnaturze VI GNc 151/15, na kwotę 185000 zł. należności głównej plus odsetki umowne w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne od dnia 01 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2313 zł. z tytułu kosztów procesu. Wysokość egzekwowanej w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego wynosiła na dzień 04 października 2017 r. kwoty: 185000 zł. należności głównej i 103457,14 zł. z tytułu odsetek. Postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. w sprawie o sygnaturze Km 207/16, skierowane do świadczenia ZUS dłużnika M. M. (3) i jego rachunku bankowego w (...) oraz do wierzytelności tego dłużnika z tytułu nadpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2016 i lata następne oraz nadpłaty podatku VAT,

mimo egzekwowanych w jego toku z tych źródeł należności nie powoduje zmniejszenia się łącznej kwoty należności, objętych w/w nakazem zapłaty, co wynika z porównania zaświadczenia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. z dnia 06 grudnia 2016 r. o dokonanych wpłatach w sprawie o sygnaturze Km 207/16 (k. 8 – 9 i 28 – 29) i pisma komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie P. L. z dnia 04 października 2017 r. (k. 85). Z porównania treści tych dwóch dokumentów wynika, że łączna należności pozwanego M. M. (3) wobec powoda W. H., objęta w/w nakazem zapłaty, mimo prowadzenia egzekucji, nie zmalała, a wzrosła w tym okresie z łącznej kwoty 283934,67 zł. (185000 zł. + 98934,67 zł.) do łącznej kwoty 288457,14 zł. (185000 zł. + 103457,14 zł.). Należy więc stwierdzić, że dalsze prowadzenie w/w postępowania egzekucyjnego, skierowanego do tych samych co obecnie składników dochodu pozwanego, nie przyniesie skutku w postaci zaspokojenia wierzytelności powoda stwierdzonej wyżej powołanym tytułem wykonawczym.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika również, że jedynym składnikiem majątku pozwanego M. M. (3) o większej wartości jest nieruchomości, znajdująca się w miejscowości B., na której zlokalizowany jest dom, w którym pozwani zamieszkują. Nieruchomość ta jest objęta ustawową wspólnością majątkową małżeńską pozwanym. Z twierdzenia powoda wynika, iż zamierza on skierować egzekucję należności, wynikającej z w/w nakazu zapłaty, do udziału pozwanego M. M. (3) we własności w/w nieruchomości.

Stosownie do art. 42 k. r. o., wierzyciel małżonka nie może w czasie trwania wspólności ustawowej żądać zaspokojenia z udziału, który w razie ustania wspólności przypadnie temu małżonkowi w majątku wspólnym lub w poszczególnych przedmiotach należących do tego majątku. Inna sytuacja powstaje natomiast po ustaniu wspólności majątkowej, ponieważ wówczas składniki majątkowe objęte wspólnością majątkową małżeńską przekształcają się w majątek wspólny, w którym – zgodnie z art. 43 k. r. o – udziały (co do zasady równe) mają oboje małżonkowie.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 2015 r., podjętej w sprawie o sygnaturze III CZP 9/15, opublikowanej m. in w OSNC 2016 nr 4, poz. 41, wyraził pogląd – akceptowany przez skład Sądu orzekający w niniejszej sprawie – że wierzyciel jednego z małżonków po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej może prowadzić egzekucję z udziału tego małżonka we własności nieruchomości wchodzącej poprzednio w skład majątku wspólnego.

Mając więc na uwadze wyżej przedstawione ustalenia i rozważania należy stwierdzić, że zostały przez stronę powodową w niniejszej sprawie wykazane wszystkie warunki, przewidziane w art. 52 § 1a k. r. o., umożliwiające skuteczne żądania przez powoda ustanowienia rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi.

Odnosząc się po poruszanej przez stronę pozwaną zarzutu nadużycie prawa wynikającego z art. 5 k. c., zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, przy czym takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony, należy stwierdzić, że Sąd nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania tego przepisu. Przede wszystkim należy stwierdzić, że prowadzone przez pozwanego M. M. (3) działalność gospodarcza pod firmą (...) odbywała się z co najmniej milczącą aprobatą jego żony, która pomagała mu w prowadzeniu tej działalności. Dochody uzyskiwane z tej działalności stanowiły przez kilka lat podstawowy dochód i źródło utrzymania obojga pozwanym, którzy powinni liczyć się z

ryzykiem gospodarczym prowadzenia takiej działalności. Istnienie prawomocnych orzeczeń sądowych, nadających się do egzekucji, zakłada – co do zasady – realną możliwość ich wykonania, czemu służy postępowanie egzekucyjne, i dlatego skuteczne powoływanie się na klauzulę nadużycie prawa, przewidzianą w art. 5 k. c., jest możliwe jedynie w bardzo wyjątkowych przypadkach. Sąd, rozstrzygając niniejszą sprawę, nie stwierdził, aby powód czynił ze swego prawa żądania ustanowienia rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego i dlatego – w punkcie 1 wyroku - ustanowił rozdzielnosc majątkową między stronami U. M. i M. M. (3), znoszącą ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej stron, wynikający z zawarcia przez nie małżeństwa przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w dniu 12 listopada 1983 r zarejestrowanego pod numerem (...) - z dniem 14 grudnia 2016 r.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł – w myśl art. 98 § 1 i § 3 k. p. c. - o kosztach procesu, zasądając od pozwanych M. i U. małżonków M. solidarnie na rzecz powoda W. H. z tego tytułu kwotę 1209 zł., na które składają się: kwota 200 zł. z tytułu zwrotu uiszczonej przez stronę powodową opłaty stałej od pozwu, 720 zł. z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika powoda, będącego adwokatem (§ 4 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), 17 zł. z tytułu zwrotu uiszczonej przez stronę powodową opłaty skarbowej od udzielonego w sprawie pełnomocnictwa, 140 zł. z tytułu wydatków - pokrytych zaliczką uiszczoną przez stronę powodową – związanych z przesłuchaniem świadka H. S. w jej miejscu zamieszkania, oraz 132 zł. z tytułu poniesionych przez pełnomocnika powoda wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika powoda na kolejne terminy rozprawy wyznaczonej w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., podjętej w sprawie o sygnaturze III CZP 26/16, opublikowanej m. in w OSNAPiUS 2017, nr 5, poz. 54, zawarł tezę – aprobowaną przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie – że kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika, będącego adwokatem lub radcą prawnym - jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 KPC - są koszty rzeczywiście poniesione. Sąd w niniejszej sprawie obliczył więc w/w koszty dojazdu uwzględniając, że pełnomocnik powoda był obecny na terminach rozprawy z dniami: 01.03.2017 r., 25.04.2017 r., 28.06.2017 r., 18.08.2017 r. i 27.10.2017 r. oraz przyjmując, że średnia odległość między siedzibą pełnomocnika powoda (T.) a Sądem Rejonowym w Chełmnie wynosi 45 km., co daje odległość 90 km przejazdu w obie strony na każdy w/w termin rozprawy i łączną trasę pokonaną w w/w terminach w związku z dojazdami na rozprawę w wymiarze 450 km. Przejazdy te pełnomocnik powoda odbywał, zgodnie ze swoim oświadczeniem, samochodem osobowym marki (...) o pojemności silnika 1,2 litra, napędzanym benzyną i średnie zużycie takiego pojazdu – zgodnie z danymi producenta – to około 6,5 litra paliwa na 100 km., co – przy przyjęciu w/w odległości – daje zużycie 29,25 litrów benzyny. Średnia cena benzyny obliczona według jej cen obowiązujących w w/w datach rozprawy to 4,53 zł./l., co daje łączną kwotę około 132 zł. (29,25 litrów x 4,53 zł. = 132 zł.) z tytułu poniesionych przez pełnomocnika powoda wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika powoda na kolejne terminy rozprawy wyznaczonej w niniejszej sprawie.